

[Oluf Johansen.]

at gaa ind i en meget vanskelig Tid, og Ordningen skulde helst resultere i, at vi paa forstaaende Maade delte Tidens Vanskeligheder, som vi i gode Tider skulde dele disse Tidens Goder. Det maa staa alle klart, at det mindre Landbrug i en saadan Tid vil faa langt de største Vanskeligheder. Dette kan ikke understreges for stærkt. Alle maa regne med Nedgang i Produktionen, og hvis det sker paa en fra alle Sider anerkendt retfærdig Maade, maa Byrderne bæres med Taalmod og Forstaaelse, saa den mindst mulige Gnidning bliver Følgen. For det store Landbrug gaar den dyriske Produktion vel ned, men Salget af Korn giver dem sikkert lige saa meget økonomisk, som hvis de havde bevaret deres Produktion. Det vil derfor være noget vanskeligt saadan rent umiddelbart at faa fat i det Tab, som det større Landbrug i første Omgang lider ved denne Kornordning.

Om det retfærdige kan vi ikke tage vort Bestik i Øjeblikket. Resultatet kan først ses mod Høstaarets Slutning. Dette giver mig Anledning til et Par Betragtninger over den nuværende Kornlov. Den byggede paa Forhaabninger, der bristede, nemlig Tilførslerne udefra til de kornkøbende Landbrug. Dertil kom, at disse i Foraaret maatte aflevere deres tilbageholdte Beholdninger af Hvede uden anden Erstatning end de 2 eller 3 Tønder ifølge Loven om Fordelingen af udenlandsk Foderkorn. Maaske kunde de svineregulerende Myndigheder i deres ophøjede Visdom have fundet en Form, der bedre imødekom disse Landbrugere end at udskyde deres Svineaflevering. Kunde man ikke skaffe Korn til disse mindre Jordbrugere, maatte man have kunnet give dem hurtigere Afviklingsmuligheder, men de fik det modsatte. Jeg har Indtrykket af, at de Folk er inde paa, at Verden forgaar, hvis der skal ændres ved det tilvante. Vi har nu en Situation før Høst, hvor de mindre Landbrugere med Glæde tager imod Dagens billige Raad, som Forfatteren Marcus Lauesen i Dag giver i „Politiken“, nemlig Brændenælder som Svinefoder. Mange mindre Landbrugere staar i en meget ubehagelig Situation fra nu af og til Høst.

Priserne i den kommende Kornordning er efter vor Opfattelse høje, for høje; ja, de er saa høje, at det Parti, der aldrig kender hverken rimelige eller fornuftige Grænser for Krav, gik helt fra Fatningen i Folketinget og godt kunde have nødig at faa Forretningsordenens Frister overholdt; først ved anden Behandling kom dets Ordfører rigtig til Mæle. Følgerne af den forhøjede

Pris paa Kornet maa Samfundet tage i Form af en højere Brødpris. Jeg hilser med Glæde den Erklæring, som den højtærede Landbrugsminister har givet i Folketinget om, at der senere vil blive foretaget det, som man mener nødvendigt og forsvarligt heroverfor. Men, som sagt, Priserne er høje, og hvis man vil vurdere denne Prishøjde inden for de forskellige Størrelsesgrupper af Landbrug, er det givet, at det er det største Landbrug, der ene har Fordelen af de forhøjede Kornpriser, medens der ingen Fordel er for den Del af Landbruget, der bytter lige over, og jeg kunde tilføje: Landbruget langt op i Gaardbrugets Rækker, hvis man vil vurdere, hvad man har mest Fordel af, den forhøjede Kornpris eller Følgerne af den forhøjede Kornpris, der jo siges at koste saadant noget som 11 Kr. pr. Indbygger i forhøjet Brødpris.

Men det afgørende i Ordningen er efter vor Opfattelse, om den kan holde i sine Enkeltheder. Forbeholdsretten er en naturlig Imødekommenhed over for Landmænd med en daarlig Høst. Det skulde nødig gaa saadan, at den gik ind i Folks Spekulation til stor Vanskelighed for Nævnene og den centrale Administration.

Det ærede Medlem Hr. Lange fremførte nogle bekymrede Betragtninger med Hensyn til Forbeholdsretten. Jeg ønsker heroverfor kun at gøre en enkelt Bemærkning. Naar det ærede Medlem fremhævede den store Vanskelighed, som de store Gaarde her vilde være i, vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at om end Afleveringspligten kan volde disse større Landbrug Vanskeligheder, tør jeg garantere for, at de Partier af Oliekager, der i Øjeblikket ikke ligger til Gene, forstod jeg, hos Købmændene, er oplagret paa de største Landbrug og giver disse en Fordel fremfor det mindre Landbrug.

Loven gaar fra Rigsdagen under Forstaaelse af Forholdenes Alvor, og det er at haabe, at man vil tage imod den paa samme Maade ude i Befolkningen, i Landbokredse. Den er et Forlig mellem mange naturligt modstridende Interesser, og selv om man ikke er tilfreds med alle Enkeltheder, maa man dog som Helhed anerkende det opnaaede. Jeg skal med disse Bemærkninger paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig Fremme her i Tinget.

J. S. Foget: Jeg skal ikke i særlig Grad kritisere de ansatte Kornpriser. I Forhold til Svinepriserne ligger de vel nok saa retfærdigt, som de kan. Men det Forhold, at